

туй и решихъ да тръгна самъ по свѣта като свободенъ художникъ, да се радвамъ на живота и да рисувамъ всичко,

което е хубаво. Въ моитѣ картини ще има и слънце, и птички, и цвѣта, и пеперуди. Ако чуete нѣкога, че съмъ се прочулъ и че съмъ награденъ съ

медалъ, зарадвайте се отъ все сърдце, драги приятели, загдето сте били удостоени съ честта да лежите въ единъ шкафъ съ мене!

Следъ тая кратка, но трогателна речъ, Месечко се поклони и седна на една мастилница, като на престоля.

Предметитѣ въ шкафа се размърдаха, разнесе се шепотъ отъ всички страни, нѣщо заскърца и запука, електрическото фенерче свѣтна, и ето, че голѣмиятъ бухалъ отъ черно стъкло, който до това време дремѣше спокойно на другия край, се изкашли, намѣсти важно очилата си като професоръ и извика съ прегракналия си гласъ:

— Драги Месечко! Отъ името на всички твои досегашни съжители въ стъкления шкафъ ти пожелавамъ добъръ пжтъ и щастие въ новия животъ. Голѣма е скръбта ни, загдето ни напушашъ тъй неочаквано, но ние не ще ти попрѣчимъ да изпълнишъ решението си. Бжди храбрець и гледай да окарикуришъ слънцето, като го рисувашъ съ рога и съ биберонъ въ устата, защото то е моятъ най-голѣмъ врагъ! Ура!

Ура! — повториха всички предмети въ шкафа и се спуснаха да се сбогуватъ съ Ме-